

skabet og Danmark vedrørende Eurodacforordningen og Dublinforordningen, jf. lovforslagets bilag 3.

Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (Dublinforordningen), blev vedtaget den 2. september 2003. Forordningen blev offentliggjort i EF-Tidende den 5. september 2003 og trådte i kraft dagen efter (EF-Tidende 2003 nr. L 222, side 3). Forordningen er alene af teknisk karakter og gennemgås derfor ikke i det følgende.

3.1. Formålet med Dublinforordningen

Ifølge Amsterdamtraktaten skal Rådet inden 2004 bl.a. fastlægge de kriterier, der afgør, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

Formålet med Dublinforordningen er i overensstemmelse med Amsterdamtraktaten at skabe et fællesskabsretligt instrument til afløsning af konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater (Dublinkonventionen), der er en mellemstatslig retsakt indgået mellem medlemsstaterne i Det Europæiske Fællesskab.

Ved forhandlingen af Dublinforordningen er Dublinkonventionens bestemmelser desuden blevet revideret i lyset af medlemsstaternes praktiske erfaringer med anvendelsen af konventionen.

3.2. Indholdet af Dublinforordningen

I det følgende gennemgås Dublinforordningens bestemmelser, idet bestemmelser af rent teknisk karakter dog ikke gennemgås.

Ved gennemgangen af Dublinforordningens bestemmelser vil der i relevant omfang blive henvist til de gældende bestemmelser i Dublinkonventionen med en beskrivelse af, hvorvidt Dublinforordningens regler afviger fra konventionens regler. Det bemærkes, at Dublinforordningen overordnet set er opbygget efter samme systematik som Dublinkonventionen, og at forordningen i det væsentlige har samme indhold som Dublinkonventionen, som forordningen skal træde i stedet for.

På en række punkter indeholder forordningen imidlertid ændrede bestemmelser i forhold til Dublinkonventionen, navnlig indeholder Dublinforordningen nye bestemmelser om opretholdelsen af familiens enhed i præasylfasen, om ansvaret for behandlingen af

asylansøgninger indgivet af mindreårige, om statuering af en medlemsstats ansvar for behandlingen af en asylansøgning på grundlag af en ansøgers ophold i den pågældende medlemsstat i forlængelse af en ulovlig indrejse på medlemsstaternes område, og om kortere sagsbehandlingsfrister, jf. nærmere herom nedenfor.

3.2.1. De overordnede principper i Dublinforordningen

Forordningens formål er at fastsætte kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, jf. forordningens artikel 1.

Hovedprincippet i Dublinforordningen er således, at en ansøgning om asyl indgivet på medlemsstaternes område alene behandles af én af medlemsstaterne, og at den ansvarlige medlemsstat fastlægges på baggrund af objektive kriterier, jf. forordningens artikel 3, stk. 1. En medlemsstat kan dog uanset de i forordningen nævnte objektive kriterier behandle en asylansøgning, som den får forelagt af en tredjelandstatsborger. I så fald bliver vedkommende medlemsstat den ansvarlige stat i henhold til forordningen og påtager sig de forpligtelser, der er forbundet med dette ansvar, jf. forordningens artikel 3, stk. 2.

Dublinforordningens artikel 3, stk. 1 og 2, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 3, stk. 1, 2 og 4.

Efter forordningens artikel 3, stk. 4, skal asylansøgeren underrettes skriftligt og på et sprog, som den pågældende med rimelighed må forventes at forstå, om anvendelsen af Dublinforordningen samt om dens frister og dens virkninger.

Dublinforordningens artikel 3, stk. 4, afspejler ikke en tilsvarende regel i Dublinkonventionen.

Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter Dublinforordningen, indledes, så snart en asylansøgning indgives for første gang i en medlemsstat, jf. forordningens artikel 4, stk. 1.

Dublinforordningens artikel 4, stk. 1, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 3, stk. 6.

Indgives en asylansøgning til myndighederne i en medlemsstat af en ansøger, der befinder sig på en anden medlemsstats område, påhviler afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, den medlemsstat, på hvis område asylansøgeren befinder sig, jf. forordningens artikel 4, stk. 4, 1. pkt. Denne medlemsstat underrettes straks af den medlemsstat, der har fået forelagt asylansøgningen, og betragtes derefter i henhold til Dublin-